

РЕШЕНИЕ

№ 5451

гр. София, 10.02.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XVII КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 30.01.2026 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Владимир Николов

ЧЛЕНОВЕ: Елена Попова

Мария Стоева

при участието на секретаря Илияна Тодорова и при участието на прокурора Десислава Кайнакчиева, като разгледа дело номер **279** по описа за **2026** година докладвано от съдия Владимир Николов, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 63в от ЗАНН.

С решение № 4206 от 23. 11. 2025 г. по НАХД № 12846 / 2025 г., Софийски районен съд, НО, 9 състав е потвърдил наказателно постановление (НП) № 25-4332-015781 / 07. 07. 2025 г., издадено от началник сектор в отдел „Пътна полиция” - СДВР, с което на С. Й. К., е наложена глоба в размер на 50 лв., на основание чл. 183, ал. 4, т. 7 пр. 1 от ЗДвП, за нарушение на чл. 137а, ал. 1 от ЗДвП.

Срещу така постановеното решение, е постъпила касационна жалба от пълномощник на К., в която се моли решението да бъде отменено като неправилно поради нарушение на материалния закон, съществено нарушение на съдопроизводствените правила и необоснованост.

В съдебно заседание касационният жалбоподател, не се явява и не се представлява

Ответникът, чрез писмено становище на процесуалния си представител, оспорва жалбата Претендира юрисконсултско възнаграждение.

Представителят на Софийска градска прокуратура счита жалбата за неоснователна.

Административен съд София – град, като прецени събраните по делото доказателства, доводите и възраженията на страните, намира за установено от фактическа и правна страна следното:

За да постанови решението си, районния съд е събрал като доказателства по делото показанията на свидетелите Т. и А. и писмените доказателства, представени с наказателното постановление.

Пред настоящата инстанция не са ангажирани нови писмени доказателства.

Касационната инстанция споделя изцяло фактическите и правните констатации на районния съд.

Установено е, че на 25. 06. 2025 г., около 16.38 часа, в [населено място] по [улица]от [улица]към [улица]и срещу [жилищен адрес] жалбоподателят С. К., управлявал лек автомобил „А. А6” с рег. [рег.номер на МПС] , като водача не ползва обезопасителен колан, с който автомобила е оборудван.

Жалбоподателят бил спрян за проверка и му е съставен акт за установяване на административно нарушение /АУАН/, връчен срещу подпис на същата дата, в който нарушението било квалифицирано като такова по чл. 137а, ал. 1 от ЗДвП.

В срока по чл. 44, ал. 1 от ЗАНН не са постъпили писмени възражения.

Въз основа на така съставения акт за установяване на административно нарушение, е издадено и обжалваното НП № 25-4332-015781 / 07. 07. 2025 г., издадено от началник сектор в отдел „Пътна полиция” - СДВР.

При тази фактическа обстановка, настоящият състав споделя изцяло констатациите на СРС, че е осъществен състава на административно нарушение, за което е наложено предвиденото в закона административно наказание.

При служебната проверка относно приложението на материалния закон касационният съд намира, че обжалваното решение е постановено при правилно приложение на закона, на база събраните доказателства, които кореспондират помежду си. Съдът е изпълнил задължението си, разглеждайки делото по същество, да установи с допустимите от закона доказателства, дали е извършено нарушение и обстоятелствата, при които е извършено, както и законосъобразността на наложеното административно наказание. Районният съд е събрал и приобщил към делото по надлежния процесуален ред относимите писмени и гласни доказателства, на базата на които е постановил законосъобразен съдебен акт, който следва да бъде оставен в сила. Показанията на свидетелите потвърждават установените в АУАН факти и обстоятелства - касаторът управлявал МПС без да е поставил обезопасителен колан, с какъвто автомобилът бил оборудван.

В същото време, нарушението е извършено в светлата част на денонощието, като от страна на контролните органи безспорно е установено, че жалбоподателят управлява МПС без поставен обезопасителен колан. Видно е също така, че жалбоподателят не е посочил никакви възражение в акта, касаещи това нарушение.

Съгласно чл. 189, ал. 2 от ЗДвП, редовно съставените актове по този закон имат доказателствена сила до доказване на противното. От страна на жалбоподателя не е оборена материалната доказателствена сила на акта.

Съдът намира за неоснователни доводите в касационната жалба, че К. имал медицински противопоказания за поставянето на колана, поради което попадал в изключението по чл. 137а, ал. 2, т. 2 от ЗДвП.

Действително по делото е представена епикриза от 17. 12. 2024 г., според която на К. е извършена операция на тазобедрена става.

Видно е обаче, че от страна на районния съд същата е обсъдена и с подробни мотиви са приети за неоснователни доводите на жалбоподателя в тази насока.

Касационната инстанция изцяло възприема така изложените мотиви от страна на въззивния съд.

Видно е, че от операцията до датата на извършеното нарушение са минали повече от 6 месеца, поради което не може да се приеме, физическото състояние на жалбоподателя не позволява използването на обезопасителен колан.

В тази връзка правилно е посочено от СРС, че не са представени нови доказателства или медицински предписания, според които физическото състояние на К. продължава да е увредено и

същият не може да ползва обезопасителен колан.

В. е, че жалбоподагелят не е направил никакви възражения при съставянето на акта, че има медицински противопоказания, като освен това не е и заявил това при самото му спиране за проверка, което е видно от разпита на свидетелите по делото.

В случая не е налице необоснованост на решението, тъй като от страна на районния съд са изложени подробни мотиви по отношение на доводите изложени в жалбата. Не е налице нарушение на материалния закон, тъй като установената фактическа обстановка напълно покрива състава на нарушението и не е налице нарушение на съдопроизводствените правила, тъй като решението на въззивния съд е в пълно съответствие със събраните по делото доказателства. От друга страна, от страна на жалбоподателя не са представени доказателства, които да не са обсъдени от съда, нито е направено искане за събиране на нови доказателства, които необосновано да не са събрани.

Неоснователно е и твърдението, че районния съд си позволил да коментира други извършени от жалбоподателя нарушения, тъй като същото е във връзка с искането за приложение на чл. 28 от ЗАНН, като правилно е прието, че не са налице основания за прилагането на института на „маловажност на нарушението“. Както правилно е прието от СРС, нарушението не се отличава с някаква малозначителност, а с оглед субекта на нарушението, който с оглед представената справка се явява системен нарушител на правата за движение по пътищата и с оглед превантивната функция на наказанието, не може да се приеме, че нарушението е маловажно.

При съвкупната преценка на събраните по делото доказателства районният съдия е формирал правилен извод, че касаторът е осъществил от обективна и субективна страна състава на нарушението, като наложеното на нарушителя наказание е в законоустановения към датата на извършване размер. Като е достигнал извод за осъществяване на нарушенията от обективна и субективна страна районният съдия е постановил обжалваното решение съобразно приложимите материално правни норми и не е допуснал касационни основания по чл.348, ал.1, т.1 и т.2 НПК.

Този изход на спора обуславя основателност на претенцията на ответника за юрисконсултско възнаграждение, на основание чл.63д, ал.4, вр. ал.1 и ал.5 ЗАНН, вр. чл.37 от Закона за правната помощ, вр. чл.27е от Наредбата за заплащането на правната помощ, което е размер от 130 до 190 лв., поради което съдът намира, че следва да присъди такова в размер близо до минимума, а именно – 70 евро.

По изложените съображения и на основание чл. 221, ал. 2, предл. I от АПК, вр. с чл. 63, ал. 1, изр. 2 от ЗАНН, Административен съд София - град - XVII касационен състав

РЕШИ:

ОСТАВЯ В СИЛА решение № 4206 от 23. 11. 2025 г. по НАХД № 12846 / 2025 г., на Софийски районен съд, Наказателно отделение – 9-ти състав.

ОСЪЖДА С. Й. К., с ЕГН [ЕГН], да заплати на Столична дирекция на вътрешните работи, юрисконсултско възнаграждение в размер на 70 (седемдесет) евро.

РЕШЕНИЕТО е окончателно.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.

